

praktisk taget mange Tilfælde, hvor Kravet om Bevis for lidt Skade vilde gøre Erstatningskravet illusorisk, vil Bestemmelsen i § 26 kunne give en god Udvej. — Bestemmelsen i Lovens § 14, 2det Stk., om, at fortrolige Meddelelser, i hvilke den meddelende eller Modtageren maatte have en berettiget Interesse, kun kunne drage Erstatningssøgsmaal efter sig, naar den meddelende kendte eller burde kende Meddelelsens Urigtighed, vilde have ført til Frifindelse i det ovenfor citerede Tilfælde (U. f. R. 1902, pag. 843), hvor det drejede sig om Oplysninger, meddelte af et Oplysningsbureau, og hvor en dansk Domstol ikendte Erstatning.

Bestemmelserne i den tyske Lov om Efterligning af Forretningsbetegnelser (Gruppe 5) er ligesom Gruppe 1 væsentlig strengere end de tilsvarende danske Bestemmelser. Disses Begrænsning er ovenfor paavist. Her vil det derfor være tilstrækkeligt at gengive Indholdet af den paagældende tyske Lovbestemmelse (§ 16). Efter denne er det ubeføjet i Handelsomsætningen at benytte 1) et Navn, 2) et Firma eller 3) en anden særlig Betegnelse for en Virksomhed, der er egnet til at fremkalde Forveksling med det Navn, Firma eller anden særlige Betegnelse, hvoraf en anden retmæssig benytter sig. Lige med en særlig Betegnelse staa saadanne Forretningskendemærker og øvrige Indretninger, bestemte til at skelne en Forretning fra andre, der indenfor Handelskredse gælde som Kendetegn for den paagældende Virksomhed.

Gruppe 6 om Aabenbarelse af Forretnings- eller Driftshemmeligheder er uden Sidestykke i dansk Ret (jfr. dog ovenfor om Søloven og Tyendeloven samt i Embedsforhold endvidere Straffelovens § 139), selv om man vel ogsaa hos os vilde kunne straffe saadanne Forhold i de Tilfælde, hvor der forelaa forudgaaende Aftale mellem den forraadende og Modtageren af Meddelelsen o. l.

Af Bestemmelserne i den tyske Lov bør endnu nævnes Lovens § 13, hvorefter Foreninger til Fremme af Næringsinteresser kunne nedlægge de i Loven omhandlede Forbud. Derigennem vil formentlig opnaas en Indskriden mod mange Udslag af »illoyal Konkurrence« i Tilfælde, hvor den enkelte forretningsdrivende for ikke at faa Ord for Brødnid o. l. vil være tilbøjelig til at holde sig tilbage, og den illoyale Konkurrence saaledes uanfægtet vilde kunne blomstre videre.

Ligeledes bør nævnes Bestemmelserne i Lovens § 23 om Offentliggørelse af Dommen.

Med Hensyn til Lovens nærmere Indhold henvises iøvrigt til Oversættelsen. Her skal kun endnu bemærkes, at der ogsaa udenfor Loven af 7. Juni 1909 ydes et vist Værn gennem de almindelige Bestemmelser i B. G. B. §§ 823, 824 og 826, og da navnlig gennem § 826, der bestemmer, at den, der paa en mod »gute Sitten« stridende Maade forsætligt tilføjer en anden Skade, er pligtig at give Erstatning.

Den anden almindelige Lov om illoyal Konkurrence er spansk. Ligesom den tyske indeholder den en generel Bestemmelse, men denne synes dog ikke saa vidtgaende som den tyske Lovs. Dog skal efter den spanske almindelige Regel enhver Handling med det Formaal paa uretmæssig Maade at nyde Gavn af den industrielle eller kommercielle Anseelse, som Tredjemand har opnaaet, anses som utilladelig Konkurrence. Som særlige Former ere i den spanske Lov derhos fremhævede: